

úřadu je poštovní spořitelna, která je samostatnou osobou právnickou (§ 3, odst. 2, zák. č. 143/1930 Sb. z. a n.) a není v tomto sporu proti (Čs. státu stranou.

Čís. 15871.

Penzia vyplácaná pomocným železničným zamestnancom podľa §§ 126 a nasl. vl. nar. č. 15/1927 Sb. z. a n. je zaopatrením invalidným; nárok na penziu zaniká nadobudnutím takej osobnej schopnosti k práci, ktorá bez zreteľa na všeobecné pomery na trhu práce činí ho zase spôsobilým k primeranému zárobkovému zamestnaniu.

(Rozh. z 12. februára 1937, Rv III 398/36.)

Žalobník, pomocný zamestnanec Čsl. štátnych železníc, bol na základe posudku šéflékara Čsl. štátnych železníc prepustený zo služieb ako práce neschopný a bola mu priznaná penzia podľa §§ 7 a 8 stanov penz. fondu. Zdravotný stav žalobníka bol r. 1933 znova zkrúmaný šéflékárom Čsl. štátnych železníc, ktorý zistil, že žalobník je zase trvale práce schopný. Na to riaditeľstvo Čsl. štátnych železníc v B. zastavilo žalobníkovi výplatu odpočívnych požitkov. Ministerstvo železníc žiadosť žalobníka o ďalšie vyplácanie odpočívnych požitkov zamietlo. Žalobník domáhal sa žalobou ďalšieho vyplácania penzie. Súd I. stolice žalobu zamietol. O d v o l a c í s ú d rozsudok súdu I. stolice potvrdil.

N a j v y š š í s ú d dovoláciu žiadosť zamietol.

D ô v o d y:

Po právni stránce je pro rozhodnutí sporu závažné jen ustanovení § 129 vl. nař. č. 15/1927 Sb. z. a n., nikoli také výnos min. železnic z 1. února 1932, č. 51828-Pres/3-1931, kterým min. železnic vykládá svým podřízeným úřadům pojem »přiměřeného zaměstnání podle § 129 vl. nař. č. 15/1927«. Výnos ten je určen — adresován — podřízeným ředitelstvím státních drah, je směrnici danou těmto úřadům, není určen zaměstnancům, proto není součástí jejich služební smlouvy a proto nemohou oni nic z něho dovozovati pro svůj služební — pensijní — poměr se svým zaměstnavatelem.

Správně uvádí dovolací žádost, vykládajíc smysl § 129 vl. nař. č. 15/1927 Sb. z. a n., že pro otázku dalšího trvání nároku na pensii nezáleží jen na tom, zda může zaměstnanec při omezené schopnosti práce vykonávat určité zaměstnání, nýbrž že záleží na tom, zda omezená jeho pracovní schopnost způsobuje, že zaměstnanec nemůže najíti přiměřené výdělečné zaměstnání.

Plyne to nejen přímo ze znění § 129 řeč. vl. nařízení vyslovenou souvislostí mezi ztrátou nebo zmenšením pracovní schopnosti a možností nalezení přiměřeného výdělečného zaměstnání, ale je to zřejmé i z úvahy, že důvodem přiznání penze zaměstnanci byla jeho ne-

schopnost k službě u dráhy, přiznaná pense je pro něho zaopatřením invalidním — nikoli starobním — a proto trvá tak dlouho jako jeho neschopnost, která ho vyloučila a vylučuje z práce; proto, jakmile přestala a jakmile nastala objektivní možnost, aby zaměstnanec novou práci si našel, přestal i nárok na další pensijní důchod.

Proto má pro další trvání pense význam jen pracovní schopnost a její vliv na možnost nalezení nové práce, nikoli však i skutečnosti jiné, jako obecné hospodářské poměry, přebytek sil na pracovním trhu a pod., jak neprávem míní dovolací žádost. Tak jako tyto poměry nerozhodovaly o pracovní neschopnosti, která vyloučila zaměstnance z práce u dráhy, nýbrž rozhodovala jen jeho osobní pracovní schopnost, právě tak rozhoduje i o dalších důsledcích pro zrušení činného služebního poměru a přiznání pensijního důchodu.

Žalobcova schopnost k práci v čas, kdy mu byla pense zastavena — koncem května 1933 —, byla odvolacím soudem podle posudku znalce prof. Dr. K. bezvadně zjištěna.

Posudkem znalce prof. Dr. K., že uznává žalobce za schopna práce, a to dokonce k službě strojního topiče, třebaš i doporučoval po zamezení možné recidivy, aby byl zaměstnán v uzavřené výtopně, nikoli pro venkovní službu na stroji, je objektivní možnost pro žalobce nalézt si nové přiměřené zaměstnání nepochybně zjištěna a protože tou končí nárok na další pensijní důchod, právem mu byl odňat a jeho žaloba zamítnuta.

Dovolací žádost k doložení svého názoru, že částečná neschopnost práce znamená prý ve skutečnosti nejen ztížení, ale docela nemožnost nalézt si přiměřené výdělečné zaměstnání, uvádí, že železniční správa, když svým zaměstnancům odejme pensi pro tvrzenou schopnost k práci, sama je do služby nevolá. Tu stačí připomenouti, že propuštěním ze služby pro neschopnost práce zanikl služební poměr žalobcův s drahou a že žalobce, chce-li býti dále u dráhy zaměstnán, musí se sám o práci hlásiti a nemůže očekávati, že ho zaměstnavatel bude do práce volati.

Je to ostatně jeho povinností, aby se o práci staral, chce-li prokázati, že práci nemůže najíti a že pro tuto nemožnost nepřestal jeho nárok na přiznanou pensi.

Čís. 15872.

Mylnosť súdneho rozhodnutia nemôže byť sama o sebe základom syndikátneho nároku podľa zákona z 12. júla 1872, č. 112 r. z.

(Rozh. z 15. februára 1937, R IV 498/36.)

V r c h n ý s ú d v K. v syndikátnej spore vyhovel námietke nepríslušnosti (§ 180 č. 3 Osp.), vznesenej žalovaným štátom, a spor zastavil z dôvodu, že k projednaniu sporu príslušný je podľa § 8 zák. č. 112/1872 r. z. vrchný súd v Brne, lebo žalobou bolo napadnuté a j rozhodnutie Najvyššieho súdu v disciplinárnom pokračovaní proti žalobníkovi.